

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.IV.38.004/2017/4. szám

A tanács tagjai: Dr. Patyi András a tanács elnöke, Dr. Dobó Viola
előadó bíró,
Dr. Horváth Tamás bíró

A felperes: felperes neve

A felperes képviselője: Dr. Bálint Tünde Ügyvédi Iroda
ügyintéző: Dr. Bálint Tünde ügyvéd

Az alperes: alperes neve

Az alperes képviselője: Dr. Bittsánszky Géza Ádám jogtanácsos

A per tárgya: vezetői engedély kiadása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Budapest Környéki
Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 7.K.27.498/2016/8. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria

- a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 7.K.27.498/2016/8. számú ítéletét és az alperes PE/040/259-4/2016. számú határozatát - az elsőfokú közigazgatási határozatra is kiterjedően - hatályon kívül helyezi és az elsőfokú közigazgatási szervet új eljárásra kötelezi;
- kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a

felperesnek 10.000 (tízezer) forint elsőfokú és 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A feljegyzett 30.000 (harmincezer) forint kereseti és 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A német állampolgárságú felperes 2015. szeptember 25-én nyújtott be magyar vezetői engedély kiadása iránti kérelmet az alperes Váci Járási Hivatalához (a továbbiakban: elsőfokú hatóság). Az elsőfokú hatóság az eljárása során megkereste a KEKKH Közlekedési, Igazgatási és Nyilvántartási Főosztály Közúti Közlekedési Nemzetközi Jogsegélyügyek Osztályát. A kapott válasz szerint a Kraftfahrt-Bundesamt (a továbbiakban: német hatóság) arról adott tájékoztatást, hogy a felperes érvényes német vezetői engedéllyel nem rendelkezik, vezetői engedélyét 2014. január 27-én visszavonták drogfogyasztásra való hajlam miatt. A német vezetői engedély megújítása előtt a felperesnek pozitív orvosi-pszichológiai szakvéleményt kell bemutatnia. Mindezekre tekintettel az elsőfokú hatóság a felperes vezetői engedély kiadása iránti kérelmét elutasította.
- [2] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2016. március 8-án kelt PE/040/259-4/2016. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. A határozat indokolásában a közúti közlekedési igazgatási feladatokról, a közúti közlekedési okmányok kiadásáról és visszavonásáról szóló 326/2011. (XII.28.) Korm. rend. (a továbbiakban: Korm. rend.) 19. §. (6) és (7) bekezdésére, valamint a vezetői engedélyekről szóló, az Európai Parlament és Tanács 2006/126/EK irányelv (a továbbiakban: EK irányelv) 7. cikk (1) bekezdés a) pontjára, és 11. cikk (4) bekezdésére hivatkozott. Hangsúlyozta, a felperes német vezetői engedélyét visszavonták, ezért a Korm. rend. 19. § (7) bekezdésének alkalmazásával az elsőfokú hatóság jogszerű döntést hozott a vezetői engedély kiállítására iránti kérelem elutasításáról.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [3] A felperes keresetében az alperes határozatának az elsőfokú határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezését kérte. Az

alperesi határozat jogszabálysértő voltát az irányelv és Korm. rend. 19. § (7) bekezdésének helytelen értelmezésére alapította. Állítása szerint az, hogy a felperes vezetői engedélyét visszavonták, nem jelenti, hogy soha többé nem szerezhethet vezetői engedélyt. Hangsúlyozta emellett, hogy a felperes nem német vezetői engedély megújítása iránti eljárást kezdeményezett, hanem a Magyarországon szükséges vizsgák letételét követően kérte magyar vezetői engedély kiadását. Ennek pedig nem feltétele a pozitív orvosi-pszichológiai szakvélemény benyújtása, és emellett a felperes a magyar alkalmassági feltételeknek megfelelt. Hivatkozott arra is, hogy a Korm. rend. 19. § (6) és (7) bekezdése a vezetői engedély cserével való érvényesítésével kapcsolatos eljárásról szól. A felperes ugyanakkor nem vezetői engedély cseréje iránti eljárást kezdeményezett, hanem vezetői engedély kiadását kezdeményezte az elsőfokú hatóságnál. Erre tekintettel az alperes által hivatkozott jogszabályhelyeket a felperes kérelmének elbírálása során alkalmazni nem lehetett.

- [4] A felperes a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 155/A. §-a alkalmazásával az Európai Bíróságnál előzetes döntéshozatal iránti eljárás kezdeményezését is indítványozta, az irányelv 11. cikk (4) bekezdésének értelmezése körében. Az eljárás során hivatkozott az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) C-419/10. számú *Hofmann* ügyben hozott ítéletére is.
- [5] Az alperes érdemi ellenkérelmében a határozatban foglalt álláspontját fenntartva a felperes keresetének elutasítását kérte.

Az elsőfokú ítélet

- [6] A Budapest Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 7.K.27.498/2016/8. számú, 2017. június 13-án kelt ítéletében a felperes keresetét elutasította.
- [7] A bíróság szerint a felperes vezetői engedélyének visszavonása Németországban mind az EK irányelv, mind a Korm. rendelet alapján kizárta azt, hogy a felperes Magyarországon eredményesen újabb vezetői engedély kibocsátás kérje. Az EK irányelv 7. cikk (1) bekezdés a) pontja alkalmazási körében a felperes esetében a pozitív orvosi-pszichológiai szakvélemény benyújtása képezi előfeltételét a vezetői engedély kiállításának. Ennek hiányában sem új vezetői engedélyt nem kaphat, sem pedig visszavont vezetői engedélye nem újítható meg.
- [8] A magyar hatóságnak csupán azt a tényt kellett vizsgálnia, hogy a felperes korábbi vezetői engedélyét visszavonták-e, ennek ténye pedig a német társhatóság tájékoztatása alapján egyértelmű volt. A Korm. rend. 19. § (6) bekezdése szerinti megkeresés eredményeként

nyilvánvalóvá vált, hogy ha az ügyfél más tagállamban rendelkezett vezetői engedéllyel, és az a meghatározott szankció miatt korlátozás alá esik, annak visszaszerzése, vagy a vezetői jogosultság korlátozás nélküli gyakorlása valamely feltételhez kötött, ezért nincsen jelentősége annak, hogy ennek kimondására milyen eljárás keretén belül került sor, illetve hogy az az adott tagállamban visszavonásnak, felfüggesztésnek vagy korlátozásnak minősül-e.

[9] A bíróság megalapozatlannak találta azt a felperesi hivatkozást is, hogy a Korm. rend. 19. §-a csupán a külföldi hatóság által kiállított vezetői engedély cseréjével kapcsolatos jogszabályi rendelkezésnek minősül. A Korm. rend. 19. § (7) bekezdése az EK irányelv 11. cikk (4) bekezdésének implementálása. Ezen jogszabályi rendelkezések egyértelműen azt a célt szolgálják, hogy egy adott tagállam által a vezetői engedély korlátozását, felfüggesztetését vagy visszavonását követő ismételt kibocsátásához támasztott követelményeket ne lehessen figyelmen kívül hagyni. A német hatóság által támasztott feltétel megkerülésére sem az EK irányelv, sem pedig a magyar jogszabályok alkalmazása nem szolgálhat.

[10] A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság szerint az EK irányelv értelmezése az Európai Bíróság előzetes döntését nem igényli, ezért a felperes előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmét elutasította. A felperes által hivatkozott *Hofmann* európai bírósági ítélet a perbeli ügyben nem volt irányadó.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[11] Az ügyben felülvizsgálati kérelmet a felperes nyújtott be. Ebben kérte a Kúriát, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértő ítéletét helyezze hatályon kívül és ehelyett hozzon a jogszabályoknak megfelelő új határozatot akként, hogy hatályon kívül helyezi az elsőfokú és másodfokú közigazgatási határozatokat.

[12] Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelően alkalmazta az EK irányelv és annak átültetése céljából meghozott Korm. rend. vonatkozó rendelkezéseit. Állítása szerint az EUB *Hofmann* ítéletben adott értelmezése alapján egyértelmű, hogy egy tagállam hatósága nem tagadhatja meg a vezetői engedély kiállítását arra hivatkozva, hogy korábban egy másik tagállamban a vezetői engedélye visszavonásra került. Erre a hatóság csak abban az esetben hivatkozhat, ha az érintett visszavonás folyamatban van az új vezetői engedély kérelmezésekor, ez azonban a felperes esetében nem állt fenn.

[13] A felperes szerint az elsőfokú bíróság ítéletéből az következik, hogy a felperes kizárólag Németországban szerezhethet

vezetői engedélyt, ez az értelmezés pedig sérti az uniós állampolgárokat megillető szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogot, valamint az egyenlő bánásmód elvét, hiszen egyrészt arra kényszeríti az állampolgárt, hogy kizárólag Németországban szerezhessen vezetői engedélyt, másrészt hátrányosabb helyzetbe hozza a más állampolgárságú jelentkezőket azzal, hogy többletfeltételek teljesítését írja elő vagy egyáltalán nem teszi lehetővé a magyar vezetői engedély megszerzését. Emiatt az ítélet sérti az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdését és a XV. cikkét, valamint ütközik az Európai Unió Működéséről szóló Szerződés (EUMSz) 18. és az Európai Unió Alapjogi Chartájának 20. cikkébe is.

[14] A felperes a régi Pp. 155/A. §-a alkalmazásával az Európai Bíróságnál előzetes döntéshozatal iránti eljárás kezdeményezését is indítványozta, az irányelv 11. cikk (4) bekezdésének értelmezése körében.

[15] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nyújtott be. Ebben kérte az elsőfokú ítélet hatályában tartását, fenntartva a per során előterjesztett nyilatkozatait. Álláspontja szerint előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése az ügyben indokolatlan.

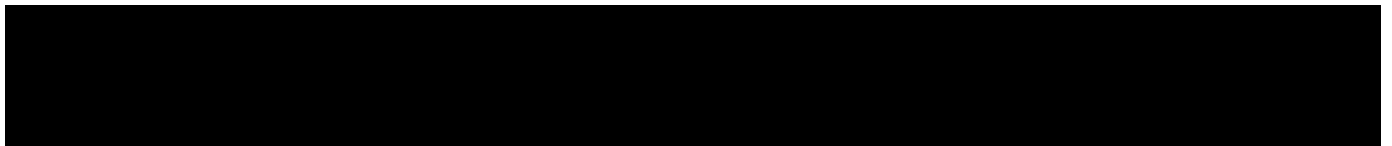
A Kúria döntése és jogi indokai

[16] A felülvizsgálati kérelem megalapozott.

[17] A régi Pp. 275. §-a szerint a felülvizsgálati eljárásban a Kúria a jogerős határozatot a felülvizsgálati kérelem és az ellenkérelem keretei között vizsgálhatja. Jogszabálysértés esetén van lehetősége az eljárást lefolytató bíróság döntésének hatályon kívül helyezésére vagy megváltoztatására.

[18] Jelen ügyben a felülvizsgálati kérelem alapján a Kúriának abban kellett állást foglalnia, hogy az EK irányelv 11. cikk (4) bekezdését, valamint a Korm. rendelet 19. § (7) bekezdését az első- és másodfokú hatóság, valamint az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte-e, ezek alapján a vezetői engedély kiállítását valóban meg kell-e tagadni.

[19] Az EK irányelv 11. cikke a vezetői engedélyek cseréjére, visszavonására, pótlására és elismerésére vonatkozó rendelkezéseket tartalmazza. Ennek (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

[20] A Korm. rend., annak 121. §. d) pontja értelmében az EK irányelvnek való megfelelést szolgálja. A Korm. rend. 19. §. (7) bekezdése szerint a közlekedési igazgatási hatóság megtagadja a vezetői engedély kiállítását azon kérelmezőnek, akinek a vezetői engedélyét egy másik tagállamban korlátozták, érvénytelenítették, visszavonták vagy a vezetési jogosultságát felfüggesztették.

[21] Az EK irányelv 7. cikk (1) bekezdésének e) pontja értelmében vezetői engedély kizárólag azon kérelmezőknek állítható ki,
a) akik jártassági és magatartási, valamint elméleti vizsgát tettek, valamint megfeleltek az egészségügyi követelményeknek a II. és III. melléklet rendelkezéseivel összhangban;

[...]

e) akiknek szokásos tartózkodási helye annak a tagállamnak a területén található, amelyik a vezetői engedélyt kiállítja.

[22] Az elsőfokú hatóság, az alperes, valamint az elsőfokú bíróság az EK irányelv és a Korm. rend. fenti rendelkezési nyelvtani értelmezése alapján helytállóan vonta le azt a - főszabályként érvényesülő - következtetést, hogy a felperes vezetői engedélyének visszavonása Németországban kizárja azt, hogy a felperes Magyarországon eredményesen újabb vezetői engedély kibocsátás kérje. E rendelkezések jelentéstartamának meghatározása érdekében azonban figyelembe kell venni az EK irányelv alapvető céljait, illetve az irányelvnek az európai uniós alapszabadságokhoz és alapelvekhez való viszonya alapján az európai uniós jogrend egészében elfoglalt szerepét, alapvető rendeltetését is. Ennek alapján pedig megállapítható, hogy a vezetői engedély egyik tagállamban való visszavonása különböző eseteinek - a körülményektől függően - eltérő joghatásai lehetnek az EK irányelv 11. cikk (4) bekezdését átültető tagállami jogi rendelkezések - így jelen esetben a Korm. rend. 19. § (7) bekezdése - alkalmazása szempontjából. Ezen eltérő esetköröket és joghatásokat az EUB kimerítően vizsgálta korábbi döntéseiben; minden tagállami bíróság számára kötelező érvényű értelmezési iránymutatást adva.

[23] Az EUB ítélkezési gyakorlata alapján az EK irányelv 11. cikk (4) bekezdésének értelmezése szempontjából igen fontos az a körülmény, hogy egy másik tagállamban új vezetői engedély kiadásának igénylésére az eredeti tagállamban a vezetői engedély visszavonásáról szóló döntésben az új vezetői engedély kiállítására meghatározott ún. *tilalmi időszak* alatt vagy azt követően került-e

sor. Ez egyfajta abszolút tilalmi időszaknak tekinthető, amely leteltéig az, akinek a vezetői engedélyét visszavonták, semmilyen esetben sem szerezhetsz vezetői engedélyt, ennek leteltét követően pedig a visszavonásról szóló döntésben meghatározott feltételek teljesítése esetén lehetséges új vezetői engedély kiállítása, illetve a korábbi megújítása.

[24] A felperes által is hivatkozott *Hofmann* ügyben az EUB-nak azt a kérdést kellett vizsgálni, hogy egy tagállam (Németország) egy másik tagállam (Csehország) által kiállított vezetői engedély elismerését megtagadhatja-e azért, mert az első tagállam területén a vezetői engedély jogosultja az ezen állam által kiállított vezetői engedély visszavonására vonatkozó intézkedés hatálya alatt áll, amikor az ezen intézkedéssel együttesen elrendelt, a vezetői engedély e tagállamban történő újbóli kiállítását korlátozó tilalmi idő letelt, mielőtt a vezetői engedélyt a másik tagállam kiállította. Az EUB megállapítása szerint az EK irányelv 11. cikk (4) bekezdésének második albekezdése alapján a német hatóságok nem jogosultak az ily módon kiállított engedély érvényességének elismerését megtagadni (*Hofmann* ítélet, 89. pont). Az EUB ugyanígy értelmezte a korábban hatályos 91/439/EGK tanácsi irányelv – EK irányelv 11. cikk (4) bekezdésének tartalmilag lényegében megfelelő – 8. cikkének (4) bekezdését is korábbi ítélkezési gyakorlatában (C-476/01. sz. *Kapper* ügyben hozott ítélet, C-227/05. sz. *Halbritter* ügyben hozott végzés, C-340/05. sz. *Kremer* ügyben hozott végzés, C-343/06. sz. *Wiedemann* és *Funk* egyesített ügyekben hozott ítélet, C-321/07. sz. *Schwarz* ügyben hozott ítélet).

[25] Az EUB a *Hofmann* ítéletében egy általánosabb, az EK irányelv 11. cikk (4) bekezdésének első – azaz jelen ügyben releváns – albekezdésére is vonatkozó megállapítást is tett: „paradox lenne tehát úgy értelmezni [az EK irányelv] 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdését, hogy egy vezetői engedély valamely tagállam általi korlátozása, felfüggesztése vagy visszavonása esetén a szóban forgó irányelv 11. cikke (4) bekezdése első albekezdésének értelmében az engedély jogosultja nem szerezhetsz többé vezetői engedélyt valamely más tagállamban, míg ez a lehetőség továbbra is fennáll az engedély érvénytelenítése [azaz a 11. cikke (4) bekezdése harmadik albekezdésében szabályozott, a visszavonásnál szigorúbb esetkör] esetén.” (*Hofmann* ítélet, 88. pont). Az ítélet külön is hangsúlyozza egy olyanfajta értelmezés elkerülésének szükségességét, amelynek eredményeképpen az uniós polgárok csak abban a tagállamban juthatnának vezetői engedélyhez, amelyben ezt korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták, e korlátozás időbeli korlátozása nélkül (*Hofmann* ítélet, 53. pont). „Az [EK irányelv] 11. cikkének (4) bekezdését úgy értelmezni, hogy egy ilyen személy soha nem szerezhetsz vezetői engedélyt az új tartózkodási helye szerinti tagállamban, még az új engedély kérelmezésének tilalmi időszaka lejártát követően sem, [...]”

akadályozná a tagállamok területén való szabad mozgás jogát, amelyet az EUMSZ 21. cikke biztosít az uniós polgároknak, amely jog gyakorlásának megkönnyítésére irányul [az EK irányelv]." (Hofmann ítélet, 77. pont).

[26] A *Hoffman* ítélet fenti pontjainak együttes értelmezése alapján az a következtetés fogalmazható meg, hogy mivel az egyik tagállamban visszavont vezetői engedély esetében a tilalmi idő lejártá után egy másik tagállamban szerzett vezetői engedély elismerését az illetékes hatóságok nem tagadhatják meg, ebből okszerűen következik, hogy e másik tagállamban a vezetői engedély megszerzése is jogszerű kell, hogy legyen 11. cikke (4) bekezdése első albekezdés értelmében - hiszen ha nem így volna, akkor érvényesként elismerni sem lehetne ugyanezen rendelkezés második albekezdése szerint.

[27] Mindebből jelen ügyre vonatkozóan az következik, hogy a felperes esetében kérelmének elbírálása során vizsgálni szükséges azt is, hogy a német vezetői engedélye visszavonásáról szóló döntésben meghatározott vezetési tilalmi idő letelt-e a magyar vezetési engedély igénylésekor. Nem helytálló tehát az elsőfokú bíróság azon megállapítása, mely szerint a magyar hatóságnak csupán azt a tényt kellett vizsgálnia, hogy a felperes korábbi vezetői engedélyét visszavonták-e.

[28] A német társhatóságnak az elsőfokú hatóság megkeresésére adott tájékoztatásából egyértelműen kiderült, hogy a felperes vezetői engedélyét 2014. január 27-én visszavonták drogfogyasztásra való hajlam miatt. Tájékoztató leveléhez a német hatóság a német közlekedési szabálysértési nyilvántartásból lehívott adatokat is mellékelte a felperesre vonatkozóan kivonat formájában. Ebből az derül ki, hogy a felperesre vonatkozóan vezetési tilalom 2014. szeptember 27-ig volt érvényben. A felperes ugyanakkor ezt követően, 2015. szeptember 25-én nyújtotta be magyar vezetői engedély kiadása iránti kérelmét az elsőfokú hatósághoz. A hatóságnak tehát a visszavonás ténye mellett vizsgálnia kellett volna a vezetési tilalmi idő lejártának időpontját is a mellékelte kivonatok alapján, szükség szerint a német társhatóság további megkeresése útján.

[29] Mindezzel összefüggésben helytelen az az elsőfokú bírósági értelmezés is, hogy az EK irányelv 7. cikk (1) bekezdés a) pontja alkalmazási körében a felperes esetében a pozitív orvosi-pszichológiai szakvélemény benyújtása képezi előfeltételét a vezetői engedély kiállításának. Mivel a felperes nem a német engedélyét kívánta megújítani, hanem magyar vezetői engedély kiadása iránt nyújtotta be a kérelmét, az EK irányelv 7. cikk (1) bekezdés a) pontja értelmében Magyarországon erre vonatkozóan az egészségügyi alkalmassági feltételek meglétét a vonatkozó magyar

szabályozás szerint kell vizsgálni.

[30] Amennyiben a fentiek szerint a német vezetői engedély visszavonásával meghatározott vezetési tilalmi idő lejárt és a felperes az EK irányelv 7. cikk (1) bekezdése értelmében a magyar szabályok által előírt vizsgakövetelményeknek és egészségügyi alkalmassági feltételeknek megfelel, magyar hatóságok abban az esetben tagadhatnák meg a felperes magyar vezetői engedély kiadására vonatkozó kérelmét, ha a felperes ezen rendelkezés e) pontjában, illetve az ezt átültető Korm. rend. 15.§-ában meghatározott feltételnek nem felel meg, azaz szokásos tartózkodási helye nem Magyarországon van (*Hofmann* ítélet, 90. pont); a szokásos tartózkodási hely fogalmát az EK irányelv 12. cikke határozza meg. Ezen feltétel meglétét azonban egyik fél sem vitatta az eljárás során.

[31] A fentiek fényében a Kúria nem tartotta szükségesnek, hogy az EUMSZ 267. cikke alapján, régi Pp. 155/A. §-a alkalmazásával előzetes döntést kérjen az EUB-tól. Az EUB gyakorlata szerint, „bár [az EUMSZ 267. cikke] minden korlátozás nélkül kötelezi azokat a nemzeti bíróságokat, amelyek határozatai ellen a nemzeti jog értelmében nincs jogorvoslati lehetőség, hogy minden előttük felmerült értelmezési kérdéssel a Bírósághoz forduljanak, a Bíróság által [az EUMSZ 267. cikk] alapján korábban adott értelmezés kötelező jellege azonban okafogyottá teheti ezt a kötelezettséget, és így kiüresítheti annak tartalmát; így van ez különösen akkor, ha a felmerült kérdés lényegében megegyezik egy hasonló esetben már előzetes döntés tárgyát képező kérdéssel”. (28/62-30/62. sz. *Da Costa* egyesített ügyekben hozott ítélet 13. pont). Tekintettel arra, hogy a jelen esetben felmerült jogkérdést az EUB *Hofmann* és más korábbi ítéleteiben adott értelmezés alapján egyértelműen el lehetett dönteni, szükségtelenné vált előzetes döntés iránti kérelemmel az EUB-t megkeresni.

[32] A Kúria, tekintettel arra, hogy a felülvizsgálati kérelmet a vezetői engedélyekről szóló speciális uniós irányelvi szabályozás alapján érdemben el lehetett bírálni, szintén nem találta szükségesnek az egyenlő elbánás általános elvére az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése és a XV. cikke, az EUMSZ 18. és az Európai Unió Alapjogi Chartájának 20. cikke alapján történő felperesi hivatkozás további vizsgálatát.

[33] Mindezek alapján a régi Pp. 275. § (4) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Kúria hatályon kívül helyezi és az elsőfokú közigazgatási szervet a jelen indoklásban foglaltak figyelembe vételével új eljárásra kötelezi. A közigazgatási szervnek a megismételt eljárás során vizsgálnia szükséges a vezetési tilalmi idő lejártának időpontját is az iratok alapján, szükség szerint a német társhatóság további megkeresése útján.

Kétség esetén szükséges továbbá meggyőződnie arról, hogy a felperes az indoklásban leírtak szerint rendelkezik-e szokásos tartózkodási hellyel Magyarországon. E körben a tényállás további tisztázása szükséges az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (Ákr.) 62. §-a alapján, mely nélkül az ügyben megalapozott döntés a vezetői engedély kiadásának tárgyában nem hozható.

A döntés elvi tartalma

[34] *Ha egy másik tagállami hatóság a külföldi állampolgárságú felperes vezetői engedélyét visszavonta és annak megújítását pozitív orvosi-pszichológiai szakvélemény bemutatásához kötötte, a magyar hatóság részéről az új vezetői engedély iránti kérelem kiadása a 2006/126/EK irányelv 11. cikk (4) bekezdése alapján kizárólag a visszavonás tényére hivatkozással nem tagadható meg. Minden esetben vizsgálni kell a vezetési tilalmi idő lejártá és a szokásos tartózkodási hely létesítése időpontját is.*

[35] *A tilalmi idő leteltét követően az új vezetői engedély kiállítása a másik tagállam által előírt alkalmassági feltételhez nem köthető, ha a másik tagállami állampolgárságú felperes az egészségügyi alkalmassági feltételeknek való megfelelést a vonatkozó magyar szabályozás szerint igazolja.*

Záró rész

[36] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[37] A felperes pernyertességére tekintettel, valamint figyelemmel a régi Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 78. §-ára is, az alperest kötelezte a felperes perköltségeinek megfizetésére.

[38] Az illeték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és 39. § (3) bekezdés d) pontja szerinti mértékű, továbbá a 62. § (1) bekezdés h) pontja értelmében került feljegyzésre. A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti és felülvizsgálati eljárási illetéket az alperesnek az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § a) pontján alapuló személyes illetékmentességére tekintettel, valamint figyelemmel a bírósági eljárásban a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-ára, az állam viseli.

[39] Az ítélet elleni felülvizsgálat lehetőségét a régi Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

Budapest, 2019. január 15.

**Dr. Patyi András s. k. a tanács elnöke, Dr. Dobó Viola s. k. előadó
bíró, Dr. Horváth Tamás s. k. bíró**